

een cordon was er getrokken om de notabiliteit van Loftinge, men zou elkander nooit verraden, en de bevolking, die het niet eens had kunnen brengen tot één socialist in den raad, was al te zeer van haar afhankelijk.

De lezer weet nu iets van Loftinge. ik ga hem voor mijn verhaal begint, eerst een en ander vertellen over Loftinges stadhuis.

II

Het stadhuis van Loftinge lijkt een reusachtige reliekenschrijn. Op het groote, witte vlak van het marktplein bevindt het zich als op een presenteerblad, een ingewikkeld Gothisch bouwsel van groote en kleinere opstrevende torens, met devoot elkaar ontmoetende vensterlijnen, en langs de nissen der vensters houden de beelden der edelen achter hun schilden de wacht, die eenmaal hadden geregeerd in de burcht, — tweede historische document, — dat zijn torens en tinnen omhoog steekt tusschen geboomte in dichte nabijheid.

Om het stadhuis heen beweegt zich een wiekend en ruischend spel van duiven, zij deinen om de torens, zij zetten zich neer op de gemoedelijk grijnzende steenen leeuwen van de pui-balustrade, op den top van de statie-trap, ze vullen heel de ruimte van het door menschen onbetreden plein met hun kirrend gerucht. — Alleen één menschelijke gestalte zoekt zich een weg door hun rumoerige hagen — het is een kleine man, een ietwat gebogen figuur, die met jachtige stapjes zijn magere beenen laat dribbelen over de eindelooze vlakke. Zie, nu komt hij bij de statietrap, hij houdt zijn vaart wat in, als hij de treden beklimt. De wind doet zijn jaspanden wapperen. — Hij draagt een parelgrijze flambard en een parelgrijze knevel. Hij is martiaal en zwierig tegelijk, hij houdt het midden tusschen Clémenceau en een landedelman. — Uit de laaiende Augustushitte zien wij hem treden binnen de koelte van het stadhuis, — de echos van zijn kleine stappen op den marmeren vloer geven een lavend geluid. En hij gaat naar boven in de hooge koele woon, — de treden kraken van de eikenhouten trap, waarover de zachte vacht gespreid ligt van een looper. Genestelde boden wijken en staan stram, en als de oude ambtsdrager achteloos den groet beantwoordt, hebben zijn felle oogen, diep in de kassen, achter de parelgrijze, knevelzware oogharen alles gemonsterd. Een ironische glimlach spitst zijn lippen en op zijn perkamenten, rozig doorschenen wangen begeleidt een bewegelijk rimpelgespeel de onuitgesproken gedachten.

Deze man is de mensch, om wien dit verhaal geschreven wordt: jonkheer van Rupelmonde, de secretaris der gemeente Loftinge.

De klerk, die dienstijver wil demonstreeren in dit vroege ochtenduur opent de leeren deur van het Kabinet van den Secretaris, en daar staat de Secretaris dan in de beslotenheid van zijn werkvertrek, terwijl de deur